

கரும்புலி மேஜர் கணேஸ்

கரும்புலி மேஜர் கோபி

மனித நியாகத்தின் இயத்தைத் தொட்டுவிட்ட இந்த இனிமையானவர்களை நான் அறிவேன். அவர்களது நெஞ்சத்தின் பசுமையில் ஊற்றெடுத்த உணர்வுகளையும் நான் புரிவேன். ஏதோ ஒன்று, மனித விடிவை நோக்கி நகரும் உந்து சக்தியாக அவர்களை ஆட்கொண்டிருந்தது. அந்த விடுதலையின் தூக்கத்தைத் தீர்ப்பதற்கு, எதையும் செய்ய அவர்கள் தயாராக இருந்தார்கள். // - தலைவர் -

"தலையெல்லாம் காஞ்சேபோய்க் கிடக்கு தொடா..... கொஞ்சம் என்னை வைலன்ரா....." என்று ஆதரவாகக் கேட்ட அம்மாவிடம், "நானைக்கு கடல் திண்ணப்போற தலைதானே யணை....." என்றும் சிரித்தபடி சொன்னாயாம்.

முன்னர் யாரோ சொன்னது நினைவுக்குவர, இப்போது சாதாரண சந்தேகமும் எழ, ஆச்சரியத்தோடும் அச்சத்தோடும், "நீ கரும்புலியாய் போகப்போறியாம் தம்பி..... உண்மையாய் போடா.....?" என்று பரிதாபமாகக் கேட்ட அம்மாவை, சிரித்துக்கொண்டு வந்து கட்டிப் பிடித்துக் கொஞ்சி, "உன்னை விட்டிட்டுப் போவனானை அம்மா!" என்று சொல்லிவிட்டுப் போனாயாம்.

இப்போது - கண்ணீரோடு அந்தத் தாய்க் தனி வீர மகனின் படத்திற்குப் பூப்போட்டுக்கொண்டிருக்கின்றான்.

இப்பறேசன் தவளைக்கான உற்சாகமான முன்னேற்பாடுகள்.

உறக்கமற்ற இரவுகள்; ஓய்வற்ற நாட்கள். கடற்புலி வீரர்களின் கடுமையான கடற் பயிற்சி.

வெடிமருந்துப் படகினை எதிரியின் தளத்தோடு மோதும் செயல்முறையை, கணைஸ் சலிப்பின்றிக், களைப்பின்றிப் பயின்றான்.

அந்த நாள் வந்தது - சர்வதேச செய்தி நிறுவனங்களின் அவை வரிசைகளில் புலிகள் இயக்கத்தை முதன்மைப் படுத்திய நாள் அது.

சாமம் கழிந்த நள்ளிரா வேளை. சமர் ஆரம்பித்துவிட்டது; பூநகரில் புயல் வீசத் தொடங்கிவிட்டது.

நாகதேவன் துறை கடற்படைத் தளத்தைச் சூழ்ந்த புலிகளின் கடல் - தரை வழிகளிலான ஆக்ரோசமான பாய்ச்சல்.

அங்கிருந்த, 'நாடா!' கோபுரமும் தகவல் பரிவர்த்தனை நிலையமும் தான் கணேசின் இலக்கு.

உரிய நேரம் வந்தது. உத்தரவுக்காகக் காத்திருந்தவன், இதுதான் உரிய தருணம் என்பதைத் தானாகவே தீர்மானித்தான்; புறப்பட்டான்.

கடலில் - தனது தளத்தைச் சுற்றி - எதிரி அமைத்திருந்த முட்கம்பி வேலிகளை எதிரிக் கடந்து பாய்ந்தது கணேசின் வெடிமருந்துப் படகு.

இலக்குப் பிசகாத தாக்குதல். தொடரும் வெடியோசைகளுக்கு நடுவே கடல்திரும் குண்டோசை. கண்ணிமைப்பொழுதில் பிரகாசித்த ஒளிப்பிழம்பு.

யாழ்ப்பாணக் கடல் நீரேரியில், தமிழர்களின் பிணங்களை மிதக்கச் செய்தவர்களான, அந்த கடல் நீரேரியிலேயே பிணங்களாக மிதக்கச் செய்துவிட்டு, உப்பு நீராக உருமாறிப் போனான் அந்த வீரன்!

இப்பறேசன் தவளைக்கு இன்னும் பத்தே நாட்கள் தான் இருக்கின்றன.

கோபி ஊருக்குப் போனான். தாயினதும், தனயனதும் மகிழ்ச்சிகரமான ஒரு சங்கமம். பாசம் கரைபுரண்ட அன்பு முத்தங்களின் பரிமாற்றம். எப்போதாவது கேட்க வேணும்போல இருந்த தனது நீண்டகால மன உணர்ச்சலை அம்மா, மகனிடம் இப்போது வெளிப்படுத்தினான்.

"உவக்குக்காலும் இல்லைத்தானே தம்பி..... இனிமும் இயக்கத்தில் இருந்து என்னப்பன் செய்யப்போறாய்...?"

அந்தத் தாயுள்ளம் ஏக்கங்களோடு ஆத்தக் கப்பட்டது.

"காலில்லாட்டியும் பரவாயில்லையம்மா..... இயக்கம் என்னைப் பார்த்துக்கொள்ளும்... நான் கடலை வேலை செய்வன், கடற்புலிகளில் படகு ஓடுவன்..."

"கடலை நேவி வந்திட்டா என்னடா தம்பி செய்வாய்.....?.....!"

இது அன்னையின் அச்சம். அது இயல்பானது; அவள் புரிந்துகொண்டாள். புன்னகையோடு பதில் வந்தது.

"பயப்படாதீங்க அம்மா..... பொடியன் இருக்கிறாங்கள் என்னைக் காப்பாத்துவாங்கள்; விடமாட்டாங்கள்.."

அம்மாவால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லைத்தான், இருப்பினும், முகத்தில் திருப்தி தெரிந்தது.

பழைய நண்பர்கள் சேர்ந்தனர்; 'பிரித்தவர் கூடியனல்.....!' "அது ஒரு ஆர்வாரமான சந்திப்பு.

"அடுத்தமாவீரர் நாளுக்கு எங்கட வீட்டுக் காரரும் துயிலுமில்லம் போவினமடாப்பா!"

- கோபி சொல்லிவைத்தான்.

"இவன் நல்ல பகிடிவிடுறான்," நண்பர்கள் ரசித்துச் சிரித்தனர்.

"எங்கட வீட்டு ஒழுங்கைக்கு 'கோபி வீதி' எண்டு போவைக்க வேண்டிவரும்.."

- கோபி இதையும் சொல்லிவைத்தான்.

நாலவந்து நாட்கள் இனிமையாகக் கழிய, எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு கோபி போய்விட்டான்.

1989 ஆம் ஆண்டின் மையப் பகுதியில், அவன் தன்னை ஒரு விடுதலைப்புலி வீரனாக்கிக்கொண்டான்.

சேரா பிராவோ முகாமின் 2ஆவது தொகுதியில் பயிற்சி எடுக்கும் காலத்திலேயே, அவனது ஆற்றல்கள் வெளிப்படத் துவங்கின.

மன்னார் மாவட்டப் படையணியில் இருந்து, பல்வேறு சண்டைகளிலும் பங்காற்றித் தனது திறன்களைக் காட்டிய கோபி, சிலா பத்துறை இராணுவ முகாமீது நாம் தொடுத்த மிகப்பெரிய தாக்குதல் முயற்சியின் போது, பலத்த காயத்துக்குள்ளானான்.

கடற் கரும்புலி மேஜர் கோபி

படித்து முன்னேற முடியவில்லை என்ற வேதனை அவனது மனதைப் பாரமாக அழுத்தும்போதெல்லாம், தாங்கள் அவலமாக ஓடிவந்த அந்த நாள் அவனது நினைவில் உறைக்கும்.

சிசிச்சை முடிந்த - காயம் மாறி - அவன் வந்தபின்பு, 'சான்ஸ் அன்ரனி சிறப்புப் படையணி' யின் உருவாக்கத்திற்கென மன்னார் மாவட்டத்திலிருந்து தெரிவுசெய்து அனுப்பப்பட்ட புலிகளின் அணி, அவனையும் கொண்டிருந்தது.

சான்ஸ் அன்ரனி படையணி, அவனது ஆற்றல்களுக்கும் திறமைகளுக்கும் கனம் அமைத்துக் கொடுத்தது என்று சொல்லலாம்.

அந்தப் படையணி எதிரியை எதிர்கொண்ட ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும், அந்த வீரன் தீரத்துடன் களமாடினான்.

சான்ஸ் அன்ரனி படையணியில், கண்ணி வெடிப் பிரிவில் தான் அவனது பணி துவங்கியது. கால அசைவில் தளபதி பால்ராஜின்

பாராட்டுகளைப் பெற்ற போராளிகளுள் ஒருவனாக அவன் வளர்ந்தான்.

சில்களப் படையினர் விழி இமையாது காலவிருக்கும் அரண்களின் ஊடுகளுக்குள் அந்த வீரனது இரவுகள் கழியும்.

தனது பாதுகாப்பிற்கெனத் தன்னைச் சூழ எதிரி விதைத்து வைத்திருக்கும் மிதி வெடிகளையும் பொறிவெடிகளையும் அகற்றிவிட்டு, அவனது அழிவிற்கென, அவனுக்கு நடுவில் எமது வெடி குண்டுகளையும் கண்ணிப்பொறிகளையும் நாட்டும் அபாயகரமான பணி அவனுடையதாக இருந்தது.

எதிரி குடியிருந்த இடங்களுக்குக்கெல்லாம் அவன் குண்டுகொண்டு போனான்.

கண்ணிவெடிப் பிரிவில் திறமையான முறையில் செயலாற்றும்போதே துணி கரமாக அவன் பார்த்த வேவு வேலைகளும், வேவுப் பணியில் அவன்காட்டிய ஈடுபாடும், அவனை ஒரு வேவுப்படடை வீரனாக்கியது.

அவனது ஆர்வத்திற்கும் ஊக்கத்திற்கும் வழி அமைத்து நெறிப்படுத்திய தளபதி பால்ராஜ், கண்ணி வெடிப் பிரிவில் செயற்படும் அதே சமயத்திலேயே இராணுவ வேவுப்பிரிவில் செயற்படவும் அவனை நியமித்தார்.

உயிராபத்து நிறைந்த சூழ்நிலைகளில் - எதிரியின் உள்ளங்கையில் ஏறி அவனது கைரேகைகளை மனனஞ்செய்து - மதிநுட்பம் மிக்க விதமாக கோப் செய்த வேவுப் பணிகள் அதிசயமானவை. தாக்குதல் திட்டங்களைத் தயாரிக்கின்றபோது, அவற்றின் பயன்பாடுகளின் தார்ப்பரியங்கள் உணரப்பட்டன.

ஆணையிறவுக்குக் கிழக்கே - தட்டுவன் கொட்டியில் - சில்களப் படையின் 22 காவலரண்களை வீழ்த்திய தாக்குதலின் வெற்றிக்காக, மேஜர் கண்ணியோடு சேர்ந்து அவன் ஓய்வற்று உழைத்தான். தாக்குதல் இலக்கு தெரிவுசெய்யப்பட்டதிலிருந்து சண்டை முடிந்து வெளியேறுகின்றவரை, இடைப்பட்ட காரியங்கள் எல்லாவற்றிலும் கோபி இருந்தான்.

இலக்குகளைத் தேடி இவர்கள் போனார்கள்; ஆனால், இலக்குகள் அவர்களை விட்டுத் தப்பியோடிக்கொண்டிருந்தன. கடலலை போல காலமும் கரைய, வந்து சேர்ந்தன 'ஒப்பறேசன் தவணை'யின் நாட்கள்.

இதன் பின்னர், பூநகரிக்குத் தெற்கே பள்ளிக் குடாப்பகுதிக்கு காவல் அரண்கள் மீதான பெரியதொரு தாக்குதலிற்கான தயாரிப்புகள் செய்யப்பட்டன. அங்கு கோபி, இரவு பகலின்றிப் பாடுபட்டான் தாக்கும் பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதிக்கு வேவு பார்த்து, தாக்குதல் அணிகளின் ஒரு தொகுதிக்குப் பாதைகாட்டி, தாக்குதல் குழுவோடு கூர்ந்தெய்தும் இறங்கி அந்தத் தாக்குதலில் கோபி ஆற்றிய பங்கு, முக்கியத்துவம் மிக்கது. ஆனாலும், ஆற்ற முடியாத பெரும் சோகம் அவனது இதயத்தைக் கவிய சூழ்நிலை, அந்தத் தாக்குதலில் வெல்ப. கேணல் பகல் களப்பவியாக நேர்ந்துவிட்டது.

அடுத்ததுதான் பலாவி-

சில்கள ஆட்சியாளர்களையும் படைத்தளபதிகளையும் அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்திய மிகப் பெரிய தாக்குதல் நடவடிக்கை அது!

பலாவி கூட்டுப்படைத்தளத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் - விமான இறங்கு தளத்தின் பாதுகாப்பிற்கென இராணுவ நடவடிக்கை ஒன்றின் மூலம் அமைக்கப்பட்ட - 4½ கிலோ மீற்றர் நீளமான பாதுகாப்பு விழுகத்தைப் புனிப்படை வீரர்கள் பிடித்தெறித்த வீர சாதனை அது.

கெரிவாப் போர்முறையின் ஒரு புதிய பரிணாம வடிவத்தில் புலிகள் நிகழ்த்திய இந்தப் பெருமெடுப்பிலான தாக்குதலின் திட்டத்தை வரைவதற்கு உறுதுணையாக இருந்த முக்கியமானவர்களுள், கோபியும் ஒருவன்.

எதிரியின் ஒவ்வொரு அசைவையும் துல்லியமாக அவதானித்து, ஒவ்வொரு அங்குதலையும் துணிகரமாக வேவுபார்த்து, தாக்குதலின் போது தாக்குதலணிகளுக்கு வழிகாட்டியாகச் சென்றதோடு மட்டும் நின்றுவிடாது -

போரிடும் வீரனாய்ச் சண்டையில் இறங்கி, இடது காலை ரவை துளைத்துச் சென்ற பின்பும் சண்டையிட்டு, காயமடைந்த - களப்பவியான - தொழிலாளன் ஆயுதங்களையும் சுற்றியும்வரை, களமுனைவிலிருந்து தான் வெளியேற மறுத்து, சேர்ந்து விழுந்து, சுய நினைவிழந்து, 'துணி இயங்காது' என்ற காலம் மருத்துவர்கள் இதயம் நோக அகற்றிவிட்டோ...

அந்த வெற்றியின் பிரசுரிப்பிற்காக மூன்று மாதகாலமாக - படுக்கையின்றி, பட்டினி கிடந்து - ஓயாது சுழன்று - அல்லும் பகலும் சுருங்கிய அந்த விடுதலைப் புனி, உடல் வேதனை யோடும் ஆனால் உள் நிறைவோடும் படுத்திருந்தது.

ரவையுடைத்துச் சென்ற எழும்பிற்குக் கட்டுப்பாட்டுக்கொண்டு, அடுத்த கட்டில் படுத்திருந்த நண்பனிடம் கோபி அடிக்கடி சொல்லுவான் -

"கால் போனது கவலைதான்; ஆனால் அது ஒரு பிரச்சினை இல்லை போராட்டத்துக்காக செய்யிறதற்கு இன்னும் எவ்வளவோ வழியிருக்கத்தானே....."

கோபி!

அவன் மிகவும் மிகுதுவானவன். எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் விதமாக அவன் நட்புக் கொள்ளும் முறை அபூர்வமானது.

அடுத்தவர்களை அனுசரித்து, அன்புக்காட்டி அவன் பழகும் பண்பு அற்புதமானது.

தான் நிற்கும் இடம் எல்லாவற்றையுமே கும்மாளச் சிறிப்பாலும், குதூலத்தாலும் நிறைத்துவிடும் அவனுடைய குணம்சம் சிறப்பானது.

இலட்சிய உறுதியாலும், விடா முயற்சியாலும், செயல்திறனாலும் வளர்ந்தவன் அவன்.

வேவு வேலைகள் கொடுக்கப்படுமபோது - ஒப்படைக்கப்பட்ட பணியை முழுமையாகவும், திறமையாகவும் செய்து முடிக்கும்வரை - "செய்து முடிக்கவேண்டும்" என்ற உணர்வின் உந்துதலோடு - திறம்பட திறுப்பப் போய், முயற்சி எடுக்கும் தன்மை அவனுடையது.

எப்பொழுதும் சண்டைகளைப் பற்றியே பேசும்; தாக்குதல்களைப் பற்றியே எண்ணும்; போர்த் திட்டங்களைப் பற்றியே சிந்தனை. தளபதி பாடராஜாடன் அவன் கைக்காத நான் கிடையாது; கதைப்பதற்கு பகலென்றும் இரவேன்றும் நேரம் கிடையாது; அந்தக் கதை கனிவேல்லாம் அளவற்றி வேறெதுவும் கிடையாது.

"அங்கு ஒரு நல்ல 'ராக்கிற்' இருக்கு"; "இந்த இடத்தில் அவன் வழமை யாக வந்து

போறான்"; "அந்தப் பக்கம் அடிக்கக்கூடிய மாதிரி இருக்கு" என்றுதான் அந்தப் புனி வீரன் பேசிக்கொண்டிருந்தானே அல்லாமல் - தனது குடும்பத்தின் கஷ்ட நிலையைப் பற்றி, வானமே கூரையான அவர்களின் வாழ்வைப் பற்றி, அவன் ஒருபோதும் வாய் திறந்த தில்லை.

அது மலையகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு தமிழ்க் குடும்பம்.

கேகாலையில் உள்ள 'மாவனெல்ல'தான், சுப்பிரமணியம் ஐயாவினுடைய குடும்பத்தின் பூர்வீகக் குடிநிலம்.

ஒரு அக்காவிற்கும் மூன்று தமிழ்களிற்கும் இடைப்பட்டவனாக, 1973 யூன் 6 இல் பிறந்தவனுக்கு செல்வலிங்கம் எனப் பெயரிட்டு, கண்ணன் என்று செல்லமாக அழைத்தனர்.

அந்தக் குடும்பத்தின் நிறைவான பொருளாதார வாழ்வை மட்டுமல்ல, அவர்களின் மகிழ்ச்சியையும் நிம்மதியையும் சேர்த்து சிங்கப்பேரி எனவாதம் சிதைத்தது.

பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர், இலங்கைத் தீவையே இரத்த ஊமமிக்கி, தமிழர்கள்மீது கோரமான இனவன்முறை கட்டவழித்து விடப்பட்டபோது, வீரட்டியடிக்கப்பட்ட குடும்பங்களுள் அதுவும் ஒன்று.

அல்லலுபட்டு வந்த பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழர்களோடு, அந்தக் குடும்பத்தையும் தாங்கிக்கொண்டது தமிழ்ப்புறம்.

மன்னாரில், பல்லவராயங்கட்டு கிராமத்தில் அவர்கள் குடியேறும்போது, கோபிக்குப் பத்தே வயதுதான்.

'சிங்கனவர்களோடு தமிழர்கள் ஒருகாலத்தில் சேர்ந்து வாழ முடியாது' என்பது, ஒரு ஆழமான உண்மையாக, அந்தப் பிஞ்சு நெஞ்சில் அப்போதேயே பதிந்தது.

நன்றாகப் படிக்கவேண்டுமென்றும், நல்ல அறிவாளியாக வளரவேண்டும் என்றும் அந்தச் சிறுவனுக்கு நிறைய ஆசை. அந்தப் ஊக்கமும் ஆக்கமும் கொண்ட பள்ளிக்கூட மாணவனாக அவன், 9 ஆம் வகுப்புவரை பாடசாலைக்குப் போனான்.

படம் பார்க்கவேன்று அம்மா கொடுக்கும் பணத்தை வாங்கிச் சென்ற, படிப்பதற்குப் புத்தகங்கள் வாங்கிவந்து சேர்க்கும் அளவுக்கு இருந்தது அவனது கற்கும் ஆர்வம்.

ஆனால், உக்கி உதிரும் கூரையம் சொரிந்து சரியும் தின்னலையுமாக அந்தக் கொட்டில் வீட்டின் ஏழ்மை நிலையினால், அவனது ஆர்வம் திறமும் முயற்சிக்கும் ஒத்துழைக்க முடியவில்லை.

இந்த வேதனை அவனது மனதைப் பாரமாக அழுத்தும் வேளைகளில் எல்லாம், தாங்கள் அல்லலமாக ஒடிவந்த அந்த நாள், அவனது நினைவில் உறைக்கும்.

விரிவாக்கம்செல்லுந்த விடுதலைப் போராட்டத்தில், தானுமொரு தமிழ்க்குடும்பம்கள் என்ற வகையில், தனக்குரிய பங்கை உணர்ந்துகொள்ள அவன் தவறவில்லை.

படித்து முன்னேறவேண்டுமென ஆர்வத்தோடு வாங்கிய பாடப் புத்தகங்களிற்குள், ஒளித்து வாங்கிவந்த போராட்ட நூல்களை மறைத்துப் படிக்க அவன் துவங்கினான்.

அந்தச் சிறுவன் வளரவளர அவனுள் அரும்பியிருந்த விடுதலை உணர்வும் விஸ்வரூபம் எடுத்துவந்தது. அது ஒரு கட்டாயக் கடமை யாகவும் அவனுள் பரவியது.

ஊடற்புலிகள் அணி அந்த வீரனைத் தன தாங்கிக்கொண்டது 1993 இன் ஆரம்பத்தில் தான்.

எதிரியானவன் சிறந்த சண்டைப்படகுக்கு டனும், நவீன ஆயுதங்களுடனும் கடலில் வருகின்றான். எம்மிடமிருந்து குலையாத ஆளும் உறுதியும், எழும் உயிரும்தான். இவற்றைக் கொண்டு நாங்கள் அவனைச் சந்தித்தேயாக வேண்டும் என்ற எழுத்தைச் சுமந்து வாழ்ந்த அந்த வேங்கையின் கரும்புலிக் கணவு நணவாக, சந்தர்ப்பமும் கிடைத்தது.

கிளாலிக் கடலில் எதிரியைத் தேடியபலையும் வெடிமருந்துப் படகொன்றுக்கு கோபி சொந்தக்காரராயிருந்தான்; இன்னொன்றுக்குக் கணேஸ்.

அன்றும் இன்றும்

"என்ன வேர், நீங்கள் தனித்தமிழ் நாடு பற்றி கதைக்கிறீயன்; அரசு கடற்படை ஊர்காவற்றுறையிலோ காலங்கேசுந்துறையிலோ வந்து நின்று பத்து ஷெல் அடித்தால், உங்க தனி நாடு இந்து சமுத்திரத்துக்குள்ளே போகாதோ!"

- இது 1968 ஆம் ஆண்டு, ரயிலில் நடைபெற்ற ஓர் உரையாடல். நாடாளுமன்ற உறுப்பினராயும் பிரதிச் சபாநாயகராயிருந்த திரு. மு. சிவசுந்தரம் அவர்கள், இன்னொரு நாடாளுமன்ற உறுப்பினரான திரு. வ. நவரத்தினத் தைப் பார்த்துச் செய்த நகையாடல்!

கடைலிலிருந்து திரு. வ. நவரத்தினம் இப்போது வெளியீட்டுள்ள ஒரு ஆங்கில நூலில் இதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இது அன்று நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி.

இன்று.....?

அவர்கள் பயந்து எண்ணிய அதே படையினரிடமிருந்து, அதே பிரங்கிகள் போரில் பறித்து வரப்பட்டுள்ளன; சண்டைப்படகுகளோடு, கனரக ஆயுதங்களும் ஏராளம்!

முன்னைய வெறும் பேச்சு இன்றிலை -

எம் உயிரினுயிரிய குயிரீழத்திற் காக விடுதலைப்போர் - ஆயுதப்போர் - துணிவு; ஈக உணர்வு -

இது இன்றைய நிலை.

வரதனும் மசனும் உடைத்தபின், நாகதே வந்துறையில் மிட்டுக் கிடந்த விசைப்படகு கள் புலிகளின் கைக்கு மாறும்வரை அவைதான் அவர்களின் குறி.

இலக்குகளைத் தேடி அவர்கள் போனார்கள்; ஆனால், இலக்குகள் அவர்களைவிட்டுத் தப்பியோடிக்கொண்டிருந்தன.

கடலலைபோல காலமும் கரைய, வந்து சேர்ந்தன 'ஒப்பறேசன் தவணை'யின் நாட்கள் -

கோபியின் கடைசி 48 மணிநேரங்கள் அவையாழும். கடல்நீரேயின் ஓரத்தோடு-கெனதாரி முனைக்கும் பள்ளிக் குடாவிற்கும் மேற்கே - இந்துமாம சமுத்திரத்தின் ஆர்ப்பரிக்கும் அவலை ஊடறுத்து அவனது படகு விரையும், அவனைக் காணும் எதிரியின் பிரங்கிப் படகு கள் மண்டைதிவுப் பக்கமாக எட்டத்துக்கு விவரும்.

"உங்களை நம்பியே தரையிட எங்கள் போராளிகள் போரிடுகின்றார்கள். சமர் முடிந்து அவர்கள் முற்றாக வெளியேறும்வரை நேவி இறங்காமல் பாதுகாக்கவேண்டிய பெரும் பொறுப்பு உங்களிடமுள்ளது"

சண்டைக்கு முன்னர் தலைவர் சொன்னதை ஒவ்வொரு கணமும் அவன் நினைவுபடுத்திக்கொண்டான்.

நடுக்கடலில் இயந்திரம் பிசகும், படகு உடனடியாகக் கரைக்கு விரையும்; அவனது 'அவசரம்' அவசரப்படுத்தும்; திருத்தவேலை துரிதமாகும்; படகு மீண்டும் புரப்பும். அந்த இரண்டு நாட்களுக்குள் இது அடிக்கடி நடந்தது.

இப்படியாக வந்துவந்து போனவனை -கடைசித் தடவைக்குப் பிறகு - "அதே சிரித்த முகத்தோடு" நாங்கள் காணவில்லை.....

எங்கள் கோபி!
"கடலில் நேவி வந்தால் பெடியன் காப்பாத்துவார்கள்" என்று அம்மாவிடம் சொல்லி விட்டு வந்தாயா.....

எப்படியா முடியும்?

எங்களால் நெருங்க முடியாத உயரத்தில் நீ;

எங்களால் எட்டமுடியாத உயரத்தில் உனது இலட்சிய வேட்கை!

நின்பா! அந்த இலட்சியத்தை அடையும் வரை - அதே வழிகாட்டில் - நாம் அணிய ருப்போம்.
சென்று வா!